

KÖNNYEK.

I.

TERZINÁK AZ ÖRÖK KÖNNYRŐL.

*Kőkönnyet láttam, kőszobor szemében.
Izzott a napban. Ám kirótt helyén
kődaccal őrködött azért keményen*

*s le nem szaladt, hogy a száj peremén
kitérve várja útja játszi társát, —
a köleány e gy könnyel sirt, szegény.*

*E könnyel sírta végtelen sirását.
S késő korok majd e konok, komor
kőkönnyel őt még egyre sírni látják ...*

Egy sírnak ormán sirt a kőszobor.

II.

SZICILIÁN A MÚLÓ KÖNNYRŐL.

*Más könnyet áldok én: az életét,
mely tiszta két szem rebbent ernyejére
szökik ki s ott a sűrű és selét
pillák sövényén reszket gyenge fénye,
mint kerti éjben macskák szeme ég
vagy Szent Jánosnak lámpás kis cselédje, —
e mécsfényt áldom: múltó éjekét,
mely hajnaloknak világít elébe.*

III.

HEXAMETEREK A KÖNNYTELEN ASSZONYRŐL.

*Könnytelen asszony volt, ki után ifjú szerelemmel
jártam, övén a csatot szüzi csókkal lepve. Chimérám
lett a vörös ködök évadján ez a Könnytelen Asszony.
S hűs szeme bár feledé vagy tán sose tudta a könnyet:
sírnom a férjü első könnyét — ő tanított meg.*

IV.

ROMÁNC AZ ANYAI KÖNNYRŐL.

Volt, ki akkor is csak értem
s nem magáért könnyezett, hogy
dús kilenc szent hónapoknak
lassu tűntén óvta sorsom
hajnalát. Ő megmaradt

mindmaiglan vélem-egynek,
tőle el csak én szakadtam
s most e verssel úgy kesergem,
mint a messzi, léha csermely
kútfejéhez visszasír.

V.

A TE KÖNNYED SZONETTJE.

Ott forrant forrón a kék ottománon
és végiggördült a kezemfejen.
S mert harmat virraszt a tűnt könny helyén,
pilládról — ezt a percet holtig áldom —

mint gyenge gyepről nap melegje nyáron:
friss harmatát úgy csókoltam le én.
E könnyet nekem sírtad. Most enyém,
mint semmi más e társtalan világon.

És balzsamom már mind a földi bajra
e minden-könnyek cseppbe szűrt olajja
és kőbe vágott könnynél örökebb, —

a lelkemből e drága, tiszta sósság
égette ki a könnytelen nő csókját
s édestestvére anyám könnyinek.

Rédey Tivadar.